

“Ὅπως ἔχεις προσγειωθεί, τὸ ἕνα σου πόδι ἄγγισε τὴν πέτρα.

Κάτωθὲ σου ἔχουν μαζευτεῖ οἱ φυλὲς τῶν ἀνθρώπων.
Στὴ νύχτα ἀλαλάζουν καὶ τρελλαίνονται ἀπὸ χαρὰ. Τὴ νύχτα πρώτη φορὰ βλέπουν.

.....
Τὸ τζάκι τοῦ Ἡφαίστου καπνίζει ἀπὸ τὴν λύσσα τῆς δουλειᾶς.

Στοῦ Ἡφαίστου τὸ τζάκι κάνουν τὶς βαρεῖες ἀλυσίδες πού αὔριο θὰ τοῦ δένουν τὰ χέρια.

Κι ὁ ἀετός, ὁ ἀετός πῆρε τὴν διαταγή, νὰ ἔρθει πρὸς τὸ βράδυ νὰ τοῦ φάει τὰ ἥπατα.

ΜΑΪΟΣ 1924

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΛΒΟΚΟΡΕΣΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ ΕΝ ΡΟΔΩΙ

Γιὰ τὴν ἀρμόζουσα παιδείουσι καὶ ἀγωγὴν
ὁ Ἀπολλώνιος ὁμιλοῦσε μ' ἕναν
νέον πού ἔκτιζε πολυτελεῖ
οἰκίαν ἐν Ρόδῳ. «Ἐγὼ δὲ ἔς ἱερὸν»
εἶπεν ὁ Τυανεύς σιγῆς τέλος «παρελθὼν
πολλῶ ἂν ἦδιον ἐν αὐτῷ μικρῶ
ὄντι ἄγαλμα ἐλέφαντός τε καὶ χρυσοῦ
ἴδοιμι ἢ ἐν μεγάλῳ κεραμεοῦν τε καὶ φαῦλον.»—

Τὸ «κεραμεοῦν» καὶ «φαῦλον»· τὸ σιχαμερό·
πού κίολας μερικὸς (χωρὶς προπόνησι ἀρκετὴ)
ἀγυρτικῶς ξσαπατᾷ. Τὸ κεραμεοῦν καὶ φαῦλον.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ